

Heintje Verwey-Meijers

Een werkzaam leven in Abcoude (slot)

Opgetekend door Ileen Montijn

Mevrouw Verwey-Meijers heeft achtenzeventig jaar in Abcoude gewoond. Geboren in Breukeleveen, kwam zij in 1921 als dienstbode bij dokter Moinat in het dorp. Ook na haar huwelijk heeft zij nog bij veel families in Abcoude gewerkt. In 1999 verhuisde zij naar 't Kampje in Loenen. Ileen Montijn vroeg haar voor de *Angstelkroniek* naar haar herinneringen.

"Bij dokter Moinat ben ik ook vier jaren geweest, dus ik kon wel dienst houden. Ja, je zat altijd maar in die keuken, je was echt de meid.

's Winters mocht het kookfornuis niet eens aan. Zelf zaten ze in de kamer met een kachel die ik twee keer op 'n dag moest vullen met antraciet. Op mijn slaapkamertje, zó onder de pannen, heb ik wel eens een hele nacht niet kunnen slapen van de kou. Alle dienstbodes hadden winterhanden toen.

Of ik kloofjes had? Mens, het lag helemaal open, het wondvocht liep er uit. Natuurlijk moest je daarmee het koude water in. Jaren later kon je nog zien waar de plekken waren geweest... Pijn? Ja, maar het werd niet gevraagd hè? Je moest toch zelf je brood verdienen, en je kon niet weg want dan kreeg je geen geld.

Mijn man heb ik leren kennen toen hij wat kwam timmeren op zolder bij de dokter, latten of zo. We hadden elkaar al gezien op zang in Baambrugge, waar ik op zat omdat ik daar ook had gediend. Maar dan keek je elkaar niet aan - hij bij de bassen en ik bij de sopranen. Die zangvereniging heeft 58 jaar bestaan; aan het eind kwamen er mensen van buiten in, ook in het bestuur, en toen was 't zo weg... Jacob Verwey heette hij, hij was van 1895, zes jaar ouder dan ik. Hij was grote-tromslager in de Harmonie van Baambrugge. Hij vroeg: kom je op de uitvoering, dan krijg je van mij een kaartje. Toen we in 1925 trouwden was ik 24, hij 30. We trouwden gemeentelijk, en kerkelijk. Een trouwfoto, nee, dat was toen niet zo, het kon niet lijden hè? Mijn

man was timmerman, hij heeft veertig jaar bij De Pijper gewerkt, eerst was dat Van der Vegt - die had zo'n beetje het halve dorp. We huurden ons huis ook van Van der Vegt, aan de Kerkstraat, precies tegenover de boerderij van Schoenmaker aan het Gein. Dit huis was ook eerst een boerderij geweest. Die heeft Van der Vegt gekocht; het voorhuis was één woning, en hij heeft er nog drie in de stal gemaakt, op een rijtje achter elkaar. Wij hadden daarvan het eerste. Je liep steeds bij elkaar voor de deur langs, maar dat was overal. En alle klompen stonden buiten.

De eerste zes jaar woonden we op de Laan van Binnenrust. Het heette ook wel de Nieuwe Weg toen, want vroeger was het allemaal van Huize Binnenrust, dat liep door tot de Angstel. Toen is er een stuk afgehaald, een weg gemaakt, en daar zijn huizen langs gezet. Maar er was ook een dwarsstraatje linksaf naar de Angstel toe, daar had je acht woninkjes, ze staan er nog. In het derde vanaf het water woonden wij. Daar was een slaapkamertje beneden en eentje boven, maar de huur was viereneenhalve gulden per week, en dat was wel veel. Ik heb daarom op dat slaapkamertje boven ook een kostganger gehad, Evert Vos, voor tien gulden in de week. Maar dat loonde niet echt. Evert Vos was knecht in de Hugo de Vriestuin, hij kwam uit Odijk.

Ik werkte zelf nog hier en daar, onder meer bij dokter Van Doorn. Die kende ik oorspronkelijk als Arie, want hij zat twee jaar boven mij op de lagere school in Breukeleveen. Zijn vader was een hereboer daar.

Heintje Meijers (rechts) met haar oudere zusje Gerri, (later Van der Roest-Meijers) circa 1917

Toen hij voor 't eerst zijn opwachting kwam maken bij dokter Moinat, in een leren motorpak, herkende ik hem meteen. Ik heb toen binnen gezegd "Hier is Arie van Doorn..." Daar kreeg ik achteraf een standje voor van mevrouw, want je moest deftig aandienen. Maar zo kende ik 'm toch? Later heb ik wel altijd dokter en u gezegd, hoor. Zijn moeder woonde er naast, daar heb ik ook wel voor gewerkt.

Die huisjes aan de Kerkstraat waren twee gulden goedkoper dan wat wij betaalden, dus dat hebben we gedaan, ook al was intussen mijn dochter Map (*Marretje*, *1926) geboren. Het was wel kleiner: een smal gangetje, een kamer met een alkoof, dat waren de bedsteden geweest, een dakje bovenop dat was je zolder. In de gang was een laddertrap naar boven, die kon je weghangen aan een haak. Achterin zat het keukentje. Mijn was deed ik in het schuurtje in

Op 23 april 2001 werd Heintje Verwey-Meijers 100 jaar. In het Kampje te Loenen kwamen 4 burgemeesters haar feliciteren: van links naar rechts de ex-burgemeesters van Abcoude H.C. Knoppers en J. de Raad, de burgemeester van Loenen M.C. Boevée en de burgemeester van Abcoude A.A. van der Most-de Ridder. De 100-jarige Heintje zit in het midden; links zit haar zuster mevr. I. Menke-Meijers en aan haar rechthand de heer J.H. Stronkhorst, een (eveneens 100-jarige) bekende uit Abcoude. (foto: R. van Bennekom)

de tuin; voordat de waterleiding kwam hadden we water uit de regenput. Als het weinig had geregend kreeg je wel eens moeilijkheden over de verdeling van het water. In noodgevallen moest je naar een van de Nortonpompen die van gemeentewege in het dorp stonden. Aan de Kerkstraat kregen wij onze tweede dochter [Johanna, *1933]. Ach, de mensen weten toch tegenwoordig niet meer wat armoe is. Ik werkte nu eens hier, dan weer daar. Je wilde er allemaal netjes uitzien, dus naaide je... ik kreeg soms oude jurken van mevrouw Moinat, die ging ik dan uittomen, misschien een lappie erbij kopen, en daarmee maakte ik nieuwe jurkjes voor mijn dochters. Op het naaischooltje bij de zusters in het klooster aan de overkant had ik een naaimachine staan. Er waren daar een stuk of acht zusters, een naaizuster, een werkzuster, een voor de tuin.. Wij waren wel hervormd, maar daar lette je niet op. Mijn dochter Map is ook op het naaischooltje geweest. Voor mijn man

moest ik natuurlijk ook verstellen, als hij zei: ik heb weer een paar spijkers verloren. Dan moest ik een nieuwe broekzak in z'n broek zetten, en was ik soms wel tot vier uur 's nachts bezig... of er moesten nieuwe stukken op de knieën, want dat sleet natuurlijk, als hij knielend werk had, aan een gootsteen bijvoorbeeld. Voor de buurman, Jan Wiegman, deed ik nog wel 's wat, ik zette stukken in z'n broeken – z'n eigen vrouw kon dat niet. Maar die man was elke avond dronken thuis, hij plaste zelfs in z'n broek, dus daar ben ik mee opgehouden. Mijn man heeft gelukkig nooit gedronken. Er waren er bij die timmerlui ook wel, die als ze hun geld gekregen hadden, zo bij Van Klooster in het Reghthuys, waar nu Kats zit, een borrel gingen halen. Dan schoot er voor Moeder niet veel over... In de rode-rokkenbuurt helemaal. Daar woonden boerendaggelders, die maar vijf, zes gulden in de week verdienden. Het was in de Heinkuitenstraat, waar nu dat pianogedoe is.

Waarom die buurt zo heette? Nou... omdat je een graad minder was dan 'n ander. Ze zeiden ook wel 's baaien-rokkenbuurt.

Mijn man is overleden op z'n negenenzestigste. Hij wilde gewoon doorwerken, dat mocht vroeger tot je zeventig was. Maar hij was echt wat je noemt op, z'n hart was op. Ja, 't was vroeger allemaal nog handwerk, nu komt alles uit de fabriek, ze leren niks meer...

Ik heb 42 jaar aan de Kerkstraat gewoond, toen is mijn huisje onbewoonbaar verklaard; dat was expres, dat ik het huisje zou krijgen aan de Torenlaan. Ik werkte toen bij burgemeester Knoppers, daar heb ik nog steeds contact mee. Bij Knoppers liep ik in en uit.

Ik heb ook gewerkt bij de familie De Geer, in het oude burgemeestershuis aan de Stationsstraat naast wat nu de Rabobank is. Hij was burgemeester van Diemen, maar in de oorlog is hij afgetreden. Zijn vader was minister De Geer, die met de Koningin in Engeland zat. Later heb ik nog wel eens de huishouding voor mijnheer gedaan, als zijn vrouw op reis was, op het familiekaasteel Oudegein, onder Utrecht. Ze waren wel van adel – mevrouw was een Roëll – maar het waren toch ook gewoon maar mensen, hoor. Ik heb er nooit moeite mee gehad met alle soorten om te gaan.

Toen mijn man al was overleden hebben wij, met mevrouw Knoppers en nog een paar vrouwen, dat Gezondheidscentrum bij elkaar gebakken, met oliebollen. We bakten ze altijd op Bevrijdingsdag, en 's avonds gingen we ze uitventen, mijn dochter en ik. Ik houd ervan om altijd bezig te zijn, mensen helpen en zo. Ik maakte de laatste jaren in Abcoude ook nog wel 's erwtensoep voor dokter Wiersma, en andere mensen. Hier op 't Kampje is het eigenlijk weer hetzelfde. Nee, ik geloof niet dat ik veel vijanden heb."